

Chira

Vasile Alecsandri

La Brăila-n vale
Şapte bolozale
Şi şapte sandale
Descarc la zamboale
Şi-ncarc la stamboale,
Descarc băcălii
Şi-ncarc dimerlii,
Tot de grâu mărunț
Şi de arnăut,
Dar cine descarcă
Şi cine încarcă?
Un arap bogat
Negru şi buzat
Cu solzi mari pe cap,
Ca solzii de crap;
Şi cu buze late,
Roşii şi umflate,
Şi cu ochi holbați
Şi cu dinți smălțați.
Dar până descărca
Şi până încărca,
El ce mai făcea?
Tot pe mal şedea
Şi mânca şi bea
Sub verde frunzar
De crengi de stejar.
Iată-o copiliță,
Cu albă cofiță;
„Chiro, Chirolină,
Floare din grădină!
Ghelai tu cu mine
Că te-oi purta bine;
Bine te-oi purta
Şi ți-oi cumpăra
Rochiță cu zale
Lăsată pe şale,
Rochiță în bolduri
Lăsată pe şolduri.
Şi paftale mari
De mărgăritare,
Şi paftale mici
Tot de irmilici.”
Chira tot râdea

Și îi răspundea:
„Alei, Arăpilă,
Aleii! măi Buzilă!
Unde s-a aflat
Că s-a împreunat
Corbi cu turturele,
Șerpi cu floricele,
Urși cu căprioare
Și nouri cu soare?”
Iară cel arap,
Cu solzi mari pe cap,
Cât o auzea
Se și repezea,
În brațe-o lua,
În caic intra
Și se depărta,
Către Sulina.
Iar frații Chirei,
Hoții Brăilei,
Șerpilor Dunării,
La mal alergau,
Pe Chira strigau
Și-not mi se dau,
Și se cufundau
Și când se iveau
În caic săreau,
Și pe cel arap
Îl dau peste cap.
Apoi se-ntorceau
Și Chirei ziceau:
„Soră ticăloasă!
Soră păcătoasă!
Spune la tustrei
Care moarte vrei?
Moarte luminată
Ori întunecată?”
„Frățiorii mei!
Vă jur la tustrei,
Jur pe Dumnezeu,
Pe Sufletul meu!
Că-s nevinovată
Ca apa curată.
Ah! drăguții mei,
Nu-mi fiți dușmănei,
Nu vă-ntunecați
Nu vă încruntați,
Că-s o biată fată,
Zău! nevinovată!”

Iar frații Chirei,
Hoții Brăilei,
Șerpii Dunării,
Acasă-o duceau,
Apoi ce făceau?
O legau de-un par,
De-un par de stejar
Și pe lângă ea
Vreascuri aduceau.
Și ce mai făceau?
Trupu-i cătrăneau
După ce-l goleau,
Apoi foc îi dau
Ș-așfel o mustrau:
„Soră ticăloasă!
Soră păcătoasă!
Unde s-a aflat
De s-a împreunat,
Corbi cu turturele,
Șerpi cu floricele,
Urși cu căprioare
Și nouri cu soare?
Arzi în foc nestins,
De noi trei aprins.
Și te fă tăciune
Și te fă cărbune
Cu-arapi de vroiești
Ca să te iubești!”
Focul s-aprindea,
Vreascurile-ardea,
Para se suia,
Chira, vai de ea!
Gemea și plângea,
Trupul își frângea,
Și amar zicea:
Frățiorii mei,
Mă rog la tustrei,
Faceți-vă milă
De-o biată copilă.
Ah! mă doare foarte!
Ah! mă tem de moarte
Fie luminată,
Fie-ntunecată!
Vai ș-amar de mine,
Iată moartea vine,
Vine, se repede
Și nimeni nu-mi crede!
Măiculița mea,

Ce pedeapsă grea!
Focul mă cuprinde,
Carnea mi-o aprinde;
Maică, unde ești
De mă părăsești?
Maică, mor ah! mor
Și la tine zbor!”
Chira tremura,
În foc se lupta,
Și amar striga;
Apoi lin ofta,
Capul își pleca,
Sufletul își da!
Iar trupu-i ardea,
Trupu-i se roșea,
Trupu-i se-nnegrea,
Carnea sfârâia,
Oasele trăsnea,
Para pâlpâia,
Fumul se-nvârtea,
Iar când trupul ars
Cenușă-a rămas,
Frații câte trei,
Șerpii Dunării,
Oasele strângeau,
Cenușă-alegeau
Și-n vânt o zvârleau:
Și astfel grăiau:
„Oase păcătoase,
Pulbere de oase!
Mânca-v-ar pământul
Și v-ar duce vântul
Peste nouă mări,
Peste nouă țări,
În pustiu golit
Și nemărginit!”